

NICHOLAS SPARKS

Dragă John

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

Anthony Handrix, Eddie Armstrong, Andrew Hendrix, Mike Weir, Dan Castelow, Marques Moore, Raishad Dobie, Darryl Barnes, Jayr Whitefield, Kelvin Hardesty, Julian Carter și Brett Whitney... Ce sezon, băieți!

Prolog

Lenoir, 2006

Ce înseamnă să iubești cu-adevărat pe cineva?

A existat o perioadă în viața mea în care am crezut că știu răspunsul: însemna că o iubeam pe Savannah mai mult decât pe mine însumi și că urma să ne petrecem tot restul vieții împreună. Nu era nevoie de mare lucru. Mi-a spus odată că secretul fericirii este să ai dorințe realizabile, iar ale ei nu ieșeau cu nimic din comun. Căsnicie, familie... lucrurile de bază. Însemna că urma să am o slujbă stabilă, o casă cu gard alb, un Minivan sau un SUV suficient de mare ca să-i ducem pe copiii noștri la școală, la dentist, la antrenamentele de fotbal sau la recitalurile de pian. Doi sau trei copii, n-a fost niciodată fermă în această privință, dar bănuiala mea este că atunci când ar fi venit momentul ar fi sugerat să lăsăm natura să-și urmeze cursul și să-i permitem lui Dumnezeu să hotărască pentru noi. Așa era – religioasă vreau să spun – și presupun că asta a fost o parte din motivul pentru care m-am îndrăgostit de ea. Dar indiferent ce se întâmpla în viețile noastre, mă puteam imagina stând în pat împreună la sfârșitul zilei, pierduți unul în brațele celuilalt în timp ce vorbeam și râdeam.

Nu pare ceva tras de păr, nu? Când doi oameni se iubesc? Așa m-am gândit și eu. Și în timp ce o parte din mine vrea în continuare să creadă că e ceva posibil, știu că asta nu se va întâmpla. Când o voi părăsi din nou, nu mă voi mai întoarce.

Respect Pentru moment însă, încă stau în vârful dealului de lângă ferma ei și aștept să apară. Nu o să mă poată vedea, bineînțeles. Când ești în armată, înveți să te camuflezi în mediul inconjurător, iar eu am învățat asta bine pentru că nu aveam nici cea mai mică dorință de a muri într-o văgăună din mijlocul deșertului Irakului. Dar a trebuit să mă întorc în acest orașel de munte din Carolina de Nord ca să aflu ce se întâmplase. Când pui un mecanism în mișcare, ai un sentiment de disconfort, aproape un regret, până afli adevărul.

Dar sunt sigur de ceva: Savannah nu va ști niciodată că am fost azi aici.

O parte din mine suferă la gândul că este așa de aproape și totuși așa de inaccesibilă, dar poveștile noastre sunt diferite acum. Nu mi-a fost ușor să accept acest adevăr simplu, pentru că a existat o vreme în care poveștile noastre erau aceleași, dar asta se întâmpla în urmă cu șase ani, echivalentul a două vieți. Amândoi avem amintirile noastre, bineînțeles, dar am învățat că amintirile pot avea o prezență fizică, pot să fie aproape vii, și din acest punct de vedere, eu și Savannah suntem diferiți. Dacă amintirile ei sunt stele pe cerul nopții, ale mele sunt spațiile pustii și bântuite dintre ele. Și, spre deosebire de ea, eu am fost împovărat de întrebările pe care mi le-am pus de mii de ori de ultima oară când am fost împreună. De ce am făcut-o? Aș face același lucru din nou?

Vedeți voi, eu am fost cel care i-a pus punct.

În copacii de lângă mine, frunzele abia își încep transformarea lentă spre culoarea focului, strălucind în timp ce soarele apare deasupra liniei orizontului. Păsările și-au început chemările dimineții, iar aerul e parfumat cu miresme de brad și pământ; e un miros diferit de aroma de apă sărată din orașul meu natal. După un timp, ușa din față se deschide și atunci o văd. În ciuda distanței dintre noi, îmi dau seama că-mi țin respirația în timp ce ea pășește în răsărit. Se întinde înainte să coboare treptele și s-o apuce într-o parte. Pășunea din spatele ei strălucește ca un mare ocean verde, iar ea trece de poarta care o duce acolo. Un cal ne salută cu un nechezat, apoi altul, și primul meu gând este că Savannah pare prea mică pentru a se mișca printre ei cu o asemenea ușurință. Dar întotdeauna s-a simțit confortabil printre

cal, iar ei erau relaxați. Șase cai pasc iarba de lângă stâlpul gardului, majoritatea din rasa Quarter American, în timp ce Midas, calul ei pursânge arab negru cu șosete albe, stă retras într-o parte. Am călărit odată împreună cu ea, din fericire fără să mă accidentez, și îmi aduc aminte că mi se părea așa de relaxată în șa încât părea să se uite la televizor. Acum Savannah se oprește o clipă să-l salute pe Midas, care se freacă de ea cu botul în timp ce Savannah îi șoptește ceva și îl mângâie pe crupă. Când se întoarce și pleacă spre hambar, Midas își ridică urechile.

Ea dispare și apare din nou cu două găleți pline cu ovăz, cred. Le agață de doi dintre stâlpii gardului, iar doi cai se îndreaptă la trap spre ele. Când Savannah se dă în spate ca să le facă loc, îi văd părul fluturând în vânt înainte să apuce o șa și un căpăstru. În timp ce Midas mănâncă, ea îl pregătește pentru plimbare, iar câteva minute mai târziu îl scoate de pe pășune spre urmele din pădure, arătând exact la fel cum arăta în urmă cu șase ani. Știu că nu e adevărat – am văzut-o anul trecut, când am observat primele riduri care au început să se formeze în jurul ochilor –, dar filtrul prin care o văd rămâne neschimbat pentru mine. Pentru mine întotdeauna ea va avea douăzeci și unu de ani, iar eu douăzeci și trei. Sunt staționat în Germania; încă urmează să merg în Fallujah sau Bagdad sau să primesc scrisoarea ei, pe care am citit-o în gara din Samawah în primele săptămâni ale campaniei; încă trebuie să mă întorc acasă după evenimentele care mi-au schimbat cursul vieții.

Acum, la douăzeci și nouă de ani, pun uneori la îndoială alegerile pe care le-am făcut. Armata a devenit singura viață pe care o cunosco. Nu știu dacă asta ar trebui să mă enerveze sau să mă bucure; de cele mai multe ori mă trezesc oscilând între cele două, de la o zi la alta. Când mă întreabă cineva, spun că sunt soldat, și vorbesc serios. Încă locuiesc la baza din Germania, probabil am o mie de dolari în contul de economii și nu am mai fost la o întâlnire de ani. Nu prea mai fac surf, nici măcar când sunt în permisie, dar în zilele libere merg cu Harley-ul meu spre nord sau spre sud, unde am chef. Motocicleta Harley a fost cel mai bun lucru pe care mi l-am cumpărat vreodată, deși aici costă o avere. Mi se potrivește, din moment ce

am cam devenit un singuratic. Cei mai mulți dintre prietenii mei au părăsit armata, dar eu probabil voi fi trimis înapoi în Irak în următoarele două luni. Cel puțin astea sunt zvonurile la bază. Când am cunoscut-o pe Savannah Lynn Curtis – pentru mine întotdeauna va fi Savannah Lynn Curtis – nu mi-am imaginat niciodată că viața mea va fi cea care este sau că voi face din armată o carieră.

Dar am întâlnit-o; asta este ceea ce face ca viața mea actuală să fie așa de ciudată. M-am îndrăgostit de ea când eram împreună, apoi dragostea mea a devenit mai intensă în anii în care am fost despărțiți. Povestea noastră are trei părți: un început, un mijloc și un sfârșit. Și deși așa se desfășoară toate poveștile, tot nu pot să cred că a noastră s-a terminat.

Mă gândesc la lucrurile astea și, ca de obicei, îmi aduc aminte de vremurile în care am fost împreună. Îmi amintesc felul în care a început, pentru că tot ce mi-a mai rămas sunt aceste amintiri.

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Wilmington, 2000

Mă numesc John Tyree. M-am născut în 1977 și am crescut în Wilmington, Carolina de Nord, un oraș care se poate lăuda cu cel mai mare port din țară, dar și cu o istorie lungă și vibrantă, dar care acum mi se pare că a apărut din greșeală. Sigur, clima este minunată și plajele perfecte, dar Wilmington nu era pregătit pentru valul de pensionari yankei din nord care-și doreau un loc ieftin în care să-și petreacă vârsta de aur. Orașul este amplasat pe o fâșie relativ îngustă de teren mărginită de râul Cape Fear de-o parte și de ocean de partea cealaltă. Autostrada 17 – care ajunge la plaja Myrtle și în Charleston – împarte orașul în două și servește drept arteră principală. Când eram copil, ajungeam cu tata cu mașina din cartierul istoric de lângă râul Cape Fear până la plaja Wrightsville în zece minute, dar din cauza nenumăratelor semafoare și centre comerciale care au apărut, drumul poate să dureze acum chiar și o oră, mai ales la sfârșit de săptămână, când orașul este invadat de turiști. Plaja Wrightsville, care este situată pe o insulă în largul coastei, se află în capătul nordic al orașului și este de departe una dintre cele mai populare plaje din țară. Casele aflate de-a lungul dunelor sunt ridicol de scumpe și cele mai multe sunt închiriate pe perioada verii. Poate că zona Outer Banks reprezintă o atracție romantică din cauza izolării, a cailor sălbatici și a aceluia zbor

pentru care au fost faimoși Orville și Wilbur¹, dar dați-mi voie să vă spun, cei mai mulți oameni care se duc la plajă în vacanță se simt mai în largul lor dacă pot găsi un McDonald's sau un Burger King în apropiere, pentru cazul în care cei mici nu sunt prea încântați de târgul local și-și doresc mai mult de două opțiuni pentru activitățile de seară.

Ca toate orașele, Wilmington are și bogați, și săraci și având în vedere că tatăl meu avea una dintre cele mai stabile și de bază slujbe de pe planetă – conducea o mașină pentru oficiul poștal – ne descurcam binișor. Nu grozav, dar bine. Nu eram bogați, dar locuiam suficient de aproape de zona bogată pentru ca eu să merg la unul dintre cele mai bune licee din oraș. Spre deosebire de casele prietenilor mei însă, casa noastră era veche și mică; o parte din prispă era într-o rână, dar curtea îi salva aspectul. În curtea din spate era un stejar mare și când aveam opt ani am construit o casă în copac din resturi de lemn pe care le-am adunat de pe un șantier. Tata nu m-a ajutat cu proiectul (dacă o fi lovit cu ciocanul un singur cui, s-a întâmplat doar accidental); în aceeași vară am învățat singur să fac surf. Presupun că ar fi trebuit să-mi dau seama atunci cât de diferit eram de tatăl meu, dar asta nu face decât să demonstreze cât de puține lucruri știi despre viață când ești copil.

Eu și tata n-am fi putut fi mai diferiți. În timp ce el era pasiv și introspectiv, eu eram permanent în mișcare și uram să fiu singur; în timp ce el pune mare preț pe educație, pentru mine școala era ca un club căruia i se adăugaseră sporturi. El mergea gârbovit și avea tendința să-și târâie picioarele; eu saream de colo-colo, cerându-i tot timpul să cronometreze timpul în care alergam dintr-un capăt în celălalt al străzii. Când am ajuns în clasa a opta, eram deja mai înalt decât el, iar un an mai târziu îl băteam la skanderbeg. Trăsăturile noastre erau, de asemenea, complet diferite. În timp ce el avea părul de culoarea nisipului, ochii căprui-deschis și pistrui, eu aveam părul castaniu și ochii căprui, iar pielea mea măslinie se bronză intens până în luna mai. Diferențele dintre noi li se păreau ciudate unora dintre vecinii noștri, ceea ce presupun că era normal, având

¹ Frații Wright, pionieri ai aviației, constructorii primului avion care s-a ridicat de la sol (17 decembrie 1903)

în vedere că m-a crescut singur. Când am crescut, i-am auzit uneori șoptind pe la colțuri despre mama mea care ne părăsise înainte ca eu să împlinesc un an. Deși mai târziu am presupus că mama întâlnise pe cineva, tatăl meu nu mi-a confirmat niciodată presupunerea. Tot ce-a spus a fost că ea și-a dat seama că făcuse o greșală căsătorindu-se așa de tânără și că nu era pregătită să fie mamă. Nici nu a criticat-o, nici nu a laudat-o, dar s-a asigurat că am inclus-o în rugăciunile mele, indiferent unde ar fi fost sau ce ar fi făcut. „Îmi amintești de ea“, îmi spunea uneori. Până în zilele noastre nu am vorbit cu ea și nici nu am vreo dorință să fac asta. Cred că tatăl meu era fericit. M-am exprimat în felul ăsta fiindcă rareori își arăta emoțiile. Îmbrățișările și săruturile erau ceva rar în copilăria mea, iar atunci când totuși se întâmplau îmi păreau lipsite de viață, ceva ce făcea pentru că așa trebuia, nu fiindcă și-ar fi dorit. Știu că m-a iubit din felul devotat în care m-a crescut, dar avea patruzeci și trei de ani când m-a avut și o parte din mine consideră că ar fi fost mai potrivit să fie călugăr decât părinte. Era cel mai tăcut om pe care l-am cunoscut. Punea puține întrebări despre evenimentele din viața mea și deși rareori se înfuria, glumea la fel de rar. Trăia pentru rutină. Îmi gătea ouă jumări, pâine prăjită și bacon în fiecare dimineață și îmi asculta poveștile de la școală în timpul cinei gătite tot de el. Programa vizitele la dentist cu două luni înainte, își plătea facturile sâmbătă dimineață, spăla rufele duminică după-amiază și pleca de acasă în fiecare dimineață exact la ora 7.35. Era stângaci din punct de vedere social și-și petrecea multe ore zilnic de unul singur, distribuind pachete și corespondență în cutiile poștale de pe ruta lui. Nu-și dădea întâlniri, nici nu-și petrecea serile de weekend jucând poker cu prietenii; telefonul nu suna cu săptămânile. Când totuși suna, fie era cineva care formase greșit, fie cineva care încerca să vândă ceva. Știu cât de greu trebuie să-i fi fost să mă crească de unul singur, dar nu s-a plâns niciodată, nici măcar când l-am dezamăgit.

Eu îmi petreceam cele mai multe seri singur. Odată ce-și ducea la bun sfârșit sarcinile zilnice, tata se retrăgea la el în bârlog ca să stea cu monedele lui. Asta a fost marea pasiune a vieții lui. Cel mai fericit era când stătea la el în birou și studia buletinul informativ al unui negustor de monede poreclit *Greysheet*. Încerca să-și dea seama care era

următoarea monedă pe care ar fi trebuit s-o adauge colecției lui. De fapt, bunicul meu a fost cel care a început colecția de monede. Eroul bunicului meu a fost un bărbat numit Louis Eliasberg, un finanțist din Baltimore, singura persoană care a adunat colecția completă a monedelor Statelor Unite, inclusiv diferitele mărci monetare și monede comemorative. Colecția lui rivaliza, dacă nu cumva chiar depășea, cu cea a muzeului Smithsonian, și după moartea bunicii mele, bunicul a devenit obsedat de ideea construirii unei colecții împreună cu fiul lui. În timpul verii, bunicul împreună cu tata călătoreau cu trenul până la diferite monetării pentru a colecta monedele la prima mână sau ca să viziteze expoziții de monede din sud-est. În timp, au legat relații cu negustorii de monede din întreaga țară și bunicul a cheltuit o avere de-a lungul anilor făcând schimburi și îmbunătățindu-și colecția. Spre deosebire de Louis Eliasberg, totuși, bunicul nu era bogat – a fost proprietarul unui magazin general în Burgaw, care a dat faliment în momentul în care în capătul celălalt al orașului s-a deschis un Piggly Wiggly, așa că n-a avut nici o șansă să egaleze colecția lui Eliasberg. Chiar și așa, fiecare bănuț în plus pe care l-a avut, l-a băgat în monede. Bunicul meu a purtat același sacou timp de treizeci de ani, a condus toată viața aceeași mașină și sunt destul de sigur că tatăl meu s-a angajat la poștă în loc să meargă la colegiu fiindcă nu rămăsese nici un ban pentru educația lui de după liceu. Era un ciudat, asta-i sigur, la fel ca tatăl meu. Fiul era după chipul și asemănarea tatălui, cum se spune. Când bătrânul a murit, a specificat în testament că voia să-i fie vândută casa, iar banii să fie folosiți pentru achiziționarea și mai multor monede, ceea ce tatăl meu ar fi făcut probabil oricum.

Când tatăl meu a moștenit colecția, era deja destul de valoroasă. Când inflația a crescut și aurul a ajuns să coste 30 de dolari gramul, valoarea o mică avere, mai mult decât suficient pentru ca modestul meu tată să se poată pensiona de câteva ori și mai mult decât ar fi valorat un sfert de secol mai târziu. Dar nici bunicul și nici tatăl meu nu se apucaseră de colecționat pentru bani; erau atrași de plăcerea vânătorii și de legătura pe care această pasiune o crea între ei. Era ceva palpitant în a urmări cu obstinație o anumită monedă, a o localiza în sfârșit și a o negocia la un preț potrivit. Uneori monedele erau accesibile ca preț,

alteori nu, dar fiecare piesă pe care o adăugau colecției reprezenta o comoară. Tatăl meu sperase că îi voi împărtăși pasiunea și sacrificiul pe care aceasta îl presupunea. În copilărie au fost perioade în care a trebuit să mă învelesc cu mai multe păături iarna și în fiecare an aveam o singură pereche de pantofi noi; niciodată nu aveam bani suficienți pentru haine, în afara cazului în care le primeam de la Armata Salvării. Tata nu avea nici măcar aparat de fotografiat. Singura poză a noastră împreună era de la o expoziție de monede în Atlanta. O făcuse un comerciant în fața standului lui și ne-o trimisese prin poștă. A stat ani la rând așezată pe biroul tatei. În poză își ținea brațul în jurul umerilor mei și amândoi radiam. În mână aveam o monedă de 5 cenți, ediția 1926, în stare perfectă, o monedă pe care tata tocmai o cumpăraseră. Era una dintre cele mai rare din acea colecție, așa că am sfârșit mâncând crenvurști și fasole o lună întreagă din cauză că a fost mai scumpă decât ne-am imaginat.

Dar sacrificiile nu m-au deranjat – pentru o vreme, cel puțin. Când tatăl meu a început să-mi vorbească despre monede – trebuie să fi fost în clasa întâi sau a doua – îmi vorbea de la egal la egal. Pentru orice copil e un lucru încântător să aibă un adult, cu atât mai mult pe tatăl lui, care să-l trateze astfel, iar eu m-am delectat cu atenția pe care am primit-o, absorbind informațiile. Cu timpul, am ajuns să știu câte monede Saint-Gaudens cu două capete de vultur au fost emise în 1927 comparativ cu 1924 și de ce o monedă Barber de 10 cenți din 1895 emisă în New Orleans era de zece ori mai valoroasă decât aceeași monedă emisă în același an în Philadelphia. Apropo, încă mai știu. Totuși, spre deosebire de tatăl meu, până la urmă pasiunea pentru colecționat monede mi-a dispărut. Părea să fie singurul lucru despre care tatăl meu era capabil să vorbească și după șase sau șapte ani în care mi-am petrecut weekendurile cu el, în loc să mi le petrec cu prietenii, am vrut să evadesc. Ca majoritatea băieților, am început să fiu interesat de alte lucruri: sport, fete, mașini, muzică, în principal, iar până la paisprezece ani petreceam foarte puțin timp acasă. În același timp, mi s-au înmulțit resentimentele. Încetul cu încetul am început să observ diferențele dintre felul în care trăiam noi și majoritatea prietenilor mei. În timp ce ei aveau bani de cheltuială pentru film sau o pereche de ochelari la modă, eu trebuia să scormonesc prin

Respe canapea după monede de douăzeci și cinci de cenți ca să-mi cumpăr un burger de la McDonald's. Mulți dintre prietenii mei au primit cadou o mașină la aniversarea de șaisprezece ani; tatăl meu mi-a dat un dolar de argint Morgan din 1883 care fusese emis în Carson City. Rupturile din canapeaua noastră uzată erau acoperite cu pături și eram singura familie pe care o cunoșteam care nu avea cablu sau cuptor cu microunde. Când ni s-a stricat frigiderul, a cumpărat unul la mâna a doua, în cea mai urâtă nuanță de verde din lume, culoare care nu se potrivea cu nici un obiect din bucătărie. Îmi era jenă să-mi invit prietenii în vizită și îl învinovăteam pe tatăl meu pentru asta. Știu că era un sentiment de rahat – dacă lipsa banilor mă deranja așa de tare aș fi putut să tund gazoane sau să mă angajez pe ici, pe colo –, dar asta era situația. Eram orb ca un liliac și prost ca noaptea, dar chiar dacă v-aș spune acum că regret cât de imatur eram, asta n-ar schimba trecutul.

Tata simțea că ceva se schimbă, dar n-avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut face în legătură cu asta. Totuși, a încercat, în singurul fel pe care-l știa, în singurul fel pe care-l știuse tatăl lui. A vorbit despre monede – era singurul subiect pe care-l discuta cu ușurință – și a continuat să-mi pregătească micul dejun și cina; dar ne-am înstrăinat din ce în ce mai mult. În același timp, m-am îndepărtat de prietenii mei pe care-i știam de-o viață. Ei începuseră se se adune în găști pe baza filmelor la care aveau de gând să se ducă sau a ultimelor cămăși pe care și le cumpăraseră de la mall, iar eu m-am trezit că nu mai aparțin nicăieri. „Să-i ia naiba!“ m-am gândit. „La liceu e loc pentru toată lumea“, și am început să intru în anturaje nepotrivite, oameni cărora nu le păsa de nimic și care m-au făcut să nu-mi mai pese nici mie de nimic. Am început să chiulesc ca să fumez și am fost exmatriculat de trei ori pentru că m-am bătut.

Am renunțat și la sport. Jucasem fotbal, baschet și alergasem până în clasa a zecea și deși tata uneori când ajungeam acasă mă puneă să-i povestesc, părea să se simtă incomfortabil când intram în detalii de vreme ce, în mod evident, nu știa nimic despre sport. Nu fusese în viața lui într-o echipă. A venit la un singur meci de baschet când eram în clasa a zecea. A stat în tribune. Era doar un tip ciudat, care chelea, îmbrăcat cu o jachetă sport uzată și șosete desperecheate. Deși nu era

obez, pantalonii îl strângeau la mijloc și-l făceau să pară însărcinat în luna a treia și tot ce știam era că nu voiam să am nimic de-a face cu el. Îmi era rușine cu el și după meci l-am evitat. Nu sunt mândru de asta, dar așa eram eu atunci.

Lucrurile s-au înrăutățit. În ultimul an de liceu, răzvrătirea mea a ajuns la punctul maxim. În ultimii doi ani avusesem rezultate din ce în ce mai proaste la învățătură, mai mult din lene decât din lipsa inteligenței (mi-ar plăcea să cred) și tata m-a prins de mai multe ori furisându-mă târziu în casă mirosind a alcool. Am fost escortat acasă de poliție de la o petrecere unde se consumaseră în mod evident droguri și alcool și când tata m-a pedepsit, am stat două săptămâni la un prieten după ce i-am spus pe un ton tăios să-și vadă de treaba lui. Când m-am întors, nu mi-a spus nimic; în schimb, ouăle jumări, pâinea prăjită și baconul au fost pe masă dimineata ca de obicei. Cu greu am trecut clasa și am o bănuială că școala mi-a permis să termin din simplul motiv că voia să scape de mine. Știu că tata era îngrijorat și uneori, în felul lui, aducea vorba despre colegiu, dar eu deja mă hotărâsem să nu merg la colegiu. Voiam un loc de muncă, o mașină, voiam acele posesiuni materiale fără de care trăisem optsprezece ani.

Oricum, nu i-am spus nimic despre asta până în vara în care am terminat liceul, dar când și-a dat seama că nu m-am înscris nici măcar la colegiul de juniori, cel de doi ani, s-a închis la el în birou pentru tot restul serii, iar a doua zi dimineată nu mi-a mai vorbit la micul dejun. Mai târziu, seara, a încercat să mă atragă într-o nouă discuție despre monede, ca și cum s-ar fi agățat de camaraderia pe care o pierduserăm cumva.

– Îți aduci aminte când ne-am dus în Atlanta și tu ai fost cel care-a găsit moneda de cinci cenți cu cap de bivol pe care o căutam de ani întregi? A început el. Atunci când am fost fotografiați? N-o să uit niciodată ce entuziasmat erai. Asta mi-a amintit de mine și de tatăl meu.

Am dat din cap din cauza întregii frustrări vizavi de viața pe care o avusesem cu tatăl meu.

– M-am saturat să aud încă o discuție despre monede, am țipat la el. Nu vreau să mai aud niciodată despre ele! Ar trebui să vinzi nenorocita de colecție și să faci altceva. Orice altceva.